

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Имаше нещо странно. След няколко мъчителни часа Клеър бе завършила превода на писмото на Алесандра. Четеше го за втори път, надявайки се, че задълбоченият прочит щеше да ѝ разкрие какво я притеснява.

С най-голяма почит бих искала да се обърна към ваша светлост, Дожа, към Синьорията и Великия съвет:

Венеция е в голяма опасност от предстоящо нападение от външни и вътрешни врагове. Всички венецианци са свидетели как броят на чуждите наемници в града ни се увеличава с всеки ден, но този скорошен наплив на войници не е заради благополучието на Републиката. Испанският посланик, маркиз Бедмар, е извикал тук тези мъже за свои цели, за да завземе града в името на испанската корона. Сред водачите на наемниците са Жак Пиер, капитан на кораба „Камерата“, Симон Ланглан, Артуро Санчес, Шарл Бруилар, Сантос Делгадо и Никола Рено. Тези испански и френски авантюристи са прочути наемници и майстори на гръцки огън, които са били записани в армията на Републиката, но не са доволни от полученото възнаграждение. Този план е замислен и задвижен от херцога на Осуна и вицекрал на Неапол.

Писма, разменени през януари тази година между Осуна и Бедмар, разкриват пълния размер на унищожението, което готвят на Венеция. Според плана им нападението ще започне в деня на Възнесение Господне, когато цяла Венеция ще празнува и ще бъде уязвима за външни атаки. След като армията на Бедмар от брави, наемници, водени от Санчес, се развилнее из град и подпали Двореца на дожите и Базиликата, унищожавайки всичко по пътя си, ще дойде ред и на Осуна, който ще се появи начело на своята флота, ще заобиколи оцелелите и ще довърши скверното им дело.

С този зловещ план те възнамеряват да подчинят Венеция на Испания и Републиката да бъде поставена на колене, напълно зависима от милостта на папата и на испанския крал.

Аз, Алесандра Росети, поднасям тези сведения, изпълнявайки дълга си към Републиката, за да спомогна за нейното щастливо спасение и съществуване. Кълна се в името Господне, че написаното от мен на шестия ден от март, 1618 г., е истина.

Клеър бе чела отделни части от писмото и преди, но досега не бе разполагала с целия текст и цялостният му тон бе различен от това, което очакваше. Звучеше по-скоро съдържано, някак сухо изложение на фактите, а не като писмо, писано в състояние на паника и припряност. Ако Алесандра Росети бе въввлечена в заговора по някакъв начин, не би ли трябвало да е изложена на опасност? Как бе възможно да е толкова уверена, толкова спокойна?

Освен ако... – мрачна, неприятна мисъл прониза съзнанието ѝ – освен ако в теорията на Андрю Кент, че Алесандра е помогнала на венецианците да фалшифицират заговора на испанците, имаше нещо вярно.

Клеър разбираше как писмото на Росети може да доведе до подобно заключение. Не приличаше на послание, съчинено в страх и доставено в потайни доби в бока ди леоне. Имаше и още нещо, което усещаше, че не е наред, но тази идея не можеше да приеме по-конкретна форма.

И така... Алесандра като Мата Хари, а не като Жана д'Арк? Клеър отказваше да повярва в това. Отвори големия, подвързан с марокен том „Протоколи от заседанията на Великия съвет“, март 1618 г. и прокара пръст по датите: 4 март, 5 март, 6 март... Ето го. Синьорина А. Росети, бока ди леоне, Палацо дукале.

Какво друго можеше да означава това, освен че е доставила писмото в бока ди леоне? Струваше ѝ се ясно, но какво се бе случило след това? И защо Алесандра като че ли изчезваше без следа след разкриването на заговора? Но след всички въпроси, които повдигаше писмото на Росети, най-постоянният бе как въобще бе научила за заговора? Предполагаше се, че бе обвързана по някакъв начин с един или повече от заговорниците, споменати в писмото, но все още не бе намерено никакво доказателство за връзка между нея и някой от тези мъже. Нито за връзка между нея и испанския посланик или пък херцога на Осуна. И тази фраза – „писма, разменени между...“. Откъде знаеше за това?

Клеър се върна към *Relazioni* на Бедмар. Вече бе потвърдила коректността на цитатите в дисертацията си, но сега се зачуди дали в докладите му до краля бе спомената кореспонденцията му с Осуна. Струваше си да погледне отново.

Пропусна докладите, в които се говореше за срещите с Великия съвет и за влошаващото се здраве на дожа и най-вероятните кандидати за неговия пост, после прочете сведенията на Бедмар за другите дипломати във Венеция. Пишеше надълго и нашироко за английския посланик. Сър Хенри Уотън е еретик до дъното на сърцето си и се надява да убеди Венеция да приеме неговата безбожна вяра и в посолството си разполага и с книги, и с хора, които да го подкрепят в неговата задача. Имаше пикантни клюки за венецианските обичаи, с наблягане на скорошните престъпления и наказанията, налагани от държавата, и някои по-сухи данни за сметките и делата в испанското посолство. Следваха някои събития, които бе посетил, подробни социални обичаи и преразказване на разговорите, които бе водил с хората там. Прекалено детайлни на места, но нямаше никакво споменаване на Осуна. Клеър започна да прелиства по-бързо, спирайки само когато зърнеше познато име.

...среднощно тържество и пишно угощение, отново в „Ка̀ Арагона“. Къде бе срещала това име? Във Фадзини, спомни си тя, в информацията му за куртизанката Ла Челестия. Значи и Бедмар се познаваше с нея. Провери датата на доклада на маркиза – 10 юни 1617 г. – и си отбеляза мислено да погледне датата в дневника на Фадзини за дебюта на новата кортиджана онеста. Ами ако пишеха за едно и също събитие? Лоренцо Либерти бе починал през пролетта на 1617 г. и скоро след това Алесандра бе станала куртизанка. Възможно ли бе тя да е куртизанката, която са представили в онази нощ? Възможно ли бе да е Ла Сирена? Ако беше така и Клеър успееше да докаже, че Бедмар е бил на едно и също място, по едно и също време с Алесандра, това щеше да подкрепи теорията ѝ за Испанския заговор.

Клеър почти се разсмя на глас. Безброй историци преди нея се бяха опитвали да установят връзка между Алесандра Росети и испанския посланик, но безуспешно. Ако беше толкова лесно, сигурно някой щеше да го е направил вече. Облегна се назад в стола си и потърка слепоочията си, когато в другия край на читалнята отекнаха стъпки. Те спряха пред бюрото на библиотекарката и един познат глас заговори.

Английският акцент на Андрю Кент бе още по-очевиден, когато той говореше италиански. Гласът му бе много дълбок, осъзна Клеър. От външния му вид не би предположила, че има толкова плътен тембър. Но дори през цялата зала, дори когато говореше бавно, тя усещаше как той пронизва слънчевия ѝ сплит, как гърми в главата ѝ като барабанен тътен.

Клеър погледна бегло към бюрото на рецепцията, докато Андрю Кент вземаше книгите си, после отиде до една празна маса в центъра на читалнята. Седна, извади чифт очила от джоба на ризата си, отвори другия дневник на Алесандра и започна да чете, без допълнителна подготовка. Нямаше никакви други справочници със себе си; очевидно нямаше нужда от италианско-английски речник.

Клеър осъзна, че той едва ли щеше да се откаже от дневника толкова лесно, независимо от убедеността на Франческа в ефекта на женското убеждаване. Честно казано, Андрю Кент изобщо не изглеждаше податлив на женски чар. Естествено, харесваше Габриела, но кой мъж не би я харесал? Тя бе красива, интелигентна, успяла и ако последната вечер бе белег за техните отношения, достатъчно добре познаваше мъжете – личеше по начина, по който го ласкаеше постоянно. Нямахме как да не си падаш по такава жена, призна пред себе си Клеър. Че Габриела бе суетна и обсебена от себе си, също бе пределно очевидно. Но мъжете прощават и по-ужасни неща у красивите жени. Истинският въпрос бе какво всъщност виждаше Габриела в Андрю Кент?